

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 13. Mt. XIX.

Baland.-April 1, 1999

LYSR vnt.
respublikos
biblioteka

VERBŲ SEKMADIENIS

EVANGELIJA

Mat. 21, 1—9

ANUO metu, kada jie prisiartino prie Jeruzalės ir atėjo į Betphagę prie Alyvų kalno, tuomet Jėzus siuntė du mokytojų, jiedviem sakydamas: Eikite į miestelį, kurs ties judum, ir tuojau rasita pririštą asilę ir su ją asilaite; atriškite ir man atveskite ir jei kas judum ką nors tartų, sakykite, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojau juos paleis. Visa gi tai atsitiko, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Sakykite Siono dukteriai: Štai, tavo karalius tau ateina romu, sėdėdamas ant asilės ir ant pajungiamosios asilaičio. Nuėjusiu du mokytojų padarė, kaip Jėzus jiedviem buvo įsakęs.

Jie atvedė asilę ir asilaite, uždėjo ant jų dviejų savo rūbus ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio; kiti gi kirto medžių šakas ir klojo

LEKCIJA

Pilyp. 2, 5—11

BROLIAI: Turėkite savyje tokius jausmus, kokius turėjo Kristus Jėzus. Jis esmė būdamas Dievas, nelaiškė išplėsimu būti lygus Dievui; bet jis pats save ištuštino, prisiimdamas tarno pavidalą, pasidaręs panašus į žmones ir viršujine išvaizda rastas kaip žmogus. Jis pats pasižemino, pasidaręs paklusnus iki mirčiai, mirčiai gi kryžiaus. Todėl ir Dievas išaukštino jį ir dovanojo jam vardą, viršesnį už visus vardus, kad Jėzaus vardu priklaupytų visoks kelias danguje, žemėje ir po žeme, ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Viešpats Jėzus Kristus yra Dievo Tėvo garbėj.

ant kelio. Ėjusios priešakyje ir paskui sekusios minios šaukė sakydamos: Osanna Dovydo Sūnui! Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties Vardan!

VERBŲ SEKMADIENIS

Verbų sekmadienį minime iškilmingą Kristaus įjodinimą į Jeruzalę. Kristus įjojo ant asilo, o pagal tų laikų paprotį toks keliavimas buvo iškilmingas.

Jeruzalės minios įjojantį Kristų pasitiko džiaugsmingai. Vieni tiesė jo kelyje savo drabužius, kiti kirto medžių šakas ir sekė jį. Tuo tarpu minios vis šaukė: "Osanna Dovydo Sūnui. Pagirtas teesie kurs ateina Viešpaties vardan, Osanna aukštybėse".

Minios Kristų taip džiaugsmingai sveikino ir garbino todėl, kad daugelis apie jį jau žinojo, daugelis jų buvo matę jo stebuklus, daugelis buvo patyrę jo malonių.

Po keletos dienų tos pačios Jeruzalės minios jau visai kitaip elgėsi. Vietoj šaukti "Osanna aukštybėse" šaukė "Ant kryžiaus jį". Kodėl tokia baimė ir staigi atmaina tose miniose? Ar minios pačios susiprato ar kas

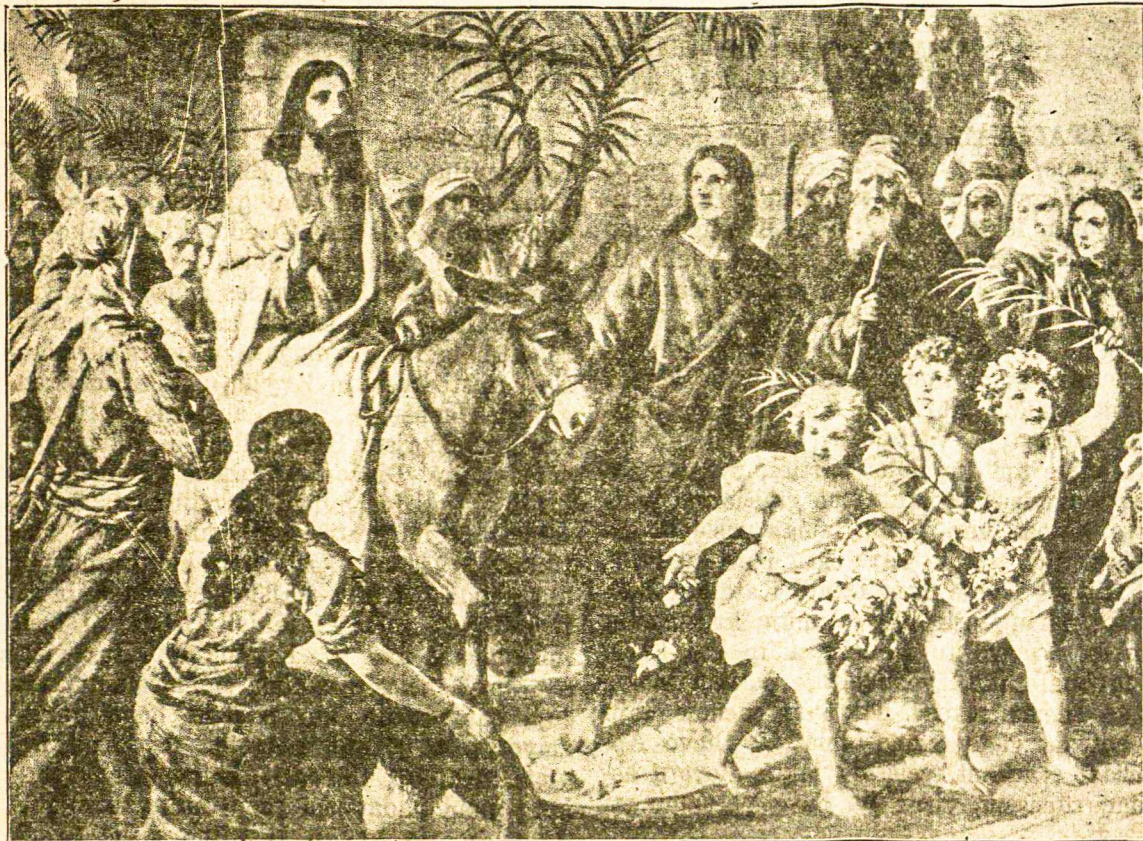
kitas jas sukurstė ir nustatė prieš Kristų?

Ta minių staigi ir baimė atmaina tai nebuvo pačių sugalvojimas. Tai buvo fariziejų ir Rašto žinovų darbas. Fariziejai ir Rašto žinovai paveikė į minias ir sukurstė jas prieš Kristų.

Ištikrųjų tad, tas Jeruzalės žmonių atsigrįžimas nuo Kristaus buvo Kristaus priešų agitacijos darbas.

Ar šiais laikais ne tas pats kartojasi? Ar šiais laikais nepasitaiko, kad Kristaus priešininkai pasipainioja tikinčiųjų tarpe ir sukursto juos prieš Kristų, prieš Bažnyčią, prieš dvasiškiją?

Vėl ar nebūna taip, kad šventadienio rytą žmonės bažnyčioje Dievą garbina, kalba maldas, giesmes gieda, artinasi prie Dievo stalo, o vakare jau neprideramos kalbos, persivalgymai, persigėrimai, nedori žaidimai ir ki-

“Anuo metu Jėzus, prisitinęs prie Jeruzalės ir atėjęs į Betfagę prie Alyvų kalno, siuntė du mokytinių. Jiedviem sakydamas: Eikite į miestelių ties jumis ir tuojau rasite pririštą asilę ir su ja asilaitį; atriškite ir man atveskite. Ir jei kas jums ką nors tartų, sakykite, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojau juos paleis. Visa gi tai atsitiko, kad išsipildytų, kas pasakyta per Pranašą šiais žodžiais: Sakykite Siono dukteriai: Štai, tavo karalius tau ateina romus, sėdėdamas ant asilės ir ant pajungiamosios asilaitio. Nuėję mokytiniai padarė, kaip Jėzus buvo jiems įsakęs. Jie atvedė asilę ir asilaitį, padėjo ant jų savo rūbus ir užsodino Jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio, kiti kirto medžių šakas ir klojo ant kelio. Ėjusios priešakyje minios ir paskui sekusios, šaukė, sakydamos: Osanna Dovidui Sūnui! Pagirtas teesie kurs ateina Viešpaties vardan.” (šv. Mato 21, 1–9).

tokie netinkami darbai.

Žmonės, kurie panašiai pasielgia, prilygsta tiems, kurie Verbų sekmadienį džiaugsmingai sveikino įjojantį Kristų, o po kelių dienų šaukė “ant kryžiaus jį!”

Turėdami prieš akis Kristaus laikų minias ir šių laikų svyruojančius katalikus, išveskime iš to sau pamoką: saugotis klaidinotojų ir nepasiduoti neprotaujančių minių ūpui.

Ne vienas iš mūsų dabar galvoja, kad, girdi, jei būtų gyvenęs Didžiojoje Savaitėje Kristaus laikais, tai nebūtų davęs fariziejams sukurstyti ir nebūtų prisidėjęs prie

tų, kurie šaukė “ant kryžiaus jį!”

Tai pagirtinas ryžtingumas. Bet ir šiais laikais turime progų parodyti savo ištikimybę Kristui. O kaip anksčiau sakėme daugelis tikinčiųjų šiais laikais elgiasi taip, kaip anų laikų minia. Nesame į anų laikų minią panašūs, jei neklausome laisvamanių, bedievių, komunistų, norinčių atitraukti mus nuo Kristaus ir jei savo gyvenimą deriname su Kristaus mokslu.

Taigi ši Verbų sekmadienį, prisimindami minias, šaukusias Kristui “Osanna aukštųbėse”, ryžkimės išsilaikyti Kristui ištikimais, ryžkimės būti vykintojais Kristaus karalystės čia ant žemės.

J. Butkevičius

Švenčiausios V. Jėzaus Kančios Įrankiai

KATALIKAIS būdami, visi mes gerai žinome, kad žydams nukankinus, o pagaliau ant Kryžiaus numarinius Brangiausiajį mūsų Išganytoją V. Jėzų Kristų, — po Jo dėl mūsų išganyto ant kryžiaus mirčiai, liko visi Šv. Jo Kančios įrankiai arba pabūklai. Žydai, Jo užmušėjai, degę visą laiką prieš V. Jėzų didžiausia neapykanta ir kerštu, suprantama, ramia širdimi ir be keršto jie nebegalėjo žiūrėti ir ant tų visų įrankių, kuriuos jie vartojo Jį kankindami. Po V. Jėzaus ant kryžiaus mirties, žydai stengėsi tuos visus įrankius kuo greičiausia įvairiose vietose, kaip galint labiau paslėpti, sukavoti, kad tik jie nepatektų į Jo įsteigtos ir paliktos Naujo Testamento Katalikų Bažnyčios narių, tikinčiųjų pirmųjų krikščionių rankas. Vienus tų įrankių, kaip kai kurie padavimai sako, žydai jūrose paskandino, o kitus, žemėn užkasė. Tik kaip vienoje, taip ir antroje vietoje, nuostabiai V. Dievo Apvaizdai tvarkant, vėlesniu laikų dievotų asmenų rūpesčiu, visur jie buvo pasekmingai atrasti.

Kad kartais netikėtai nesuklaidinus gerb. "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytojų, ar nesukėlus jų tarpe kokių bereikalingų ginčų ar abejonių, reikia visų pirma priminti, kad apie Šv. V. Jėzaus Kančios įrankius, jų paslėpimą ir atradimą, padavimai yra kartais labai nevienodi. Paimkime, pavyzdžiui, kad ir šv. Kryžių, ant kurio Brangiausias mūsų Išganytojas, dėl meilės mūsų išganyto mirė. Vieni padavimai sako, kad žydai šv. Kryžių paskandino Tiberijados jūrose, o antri, kad ant Golgotos (Kalvarijos) kalno, buvo žemėn užkasę.

Taigi bus suvisu nenuostabu, jeigu šis mano apie Šv. V. Jėzaus Kančios įrankius aprašymas, kuriam visą medžiagą ėmiau iš škotų katalikų Trečiojo šv. Pranciškaus Ordino mėnesinio žurnalo "The Franciscan Magazine", būtų skirtingesnis kaip kiti aprašymai, kuriuos ne vienas gerb. "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytojų, gal bus kur nors kitur, jau pirmiau skaitę ar matę.

1) **Šv. Jėzaus Kristaus Kryžius.** Šv. Elena, Konstantino Didžiojo, Bizantijos imperatoriaus motina, visą savo gyvenimą veddama didžiausia V. Jėzaus meile, kiek laiko po Išganytojaus mirties, nukeliavo į Šventąją Žemę, kurioje Brangiausias mūsų Išganytojas, praleido visą savo žemiškąjį gyvenimą, žmonėms gera darydamas, su tikslu pirmiausia surasti Šventąjį Kryžių, ant kurio Brangiausias mūsų Išganytojas, dėlei atlyginimo Dangiškajam Savo Tėvui už mūsų nuodėmės mirė. Dievota karalienė (daugelis istorikų ją vadina dviem pavadinimais: ir karalienė ir imperatorienė!), klausinėjo visų tikinčiųjų žmonių patarimo bei nurodymų, kur randasi Jėzaus Kristaus Kryžius, ir kiti visi Jo kančios įrankiai. Greitai ji buvo informuota, kad šv. Kryžių, ir kitus visus Šv. Jo Kančios įrankius, ji galėsianti rasti toje pat vietoje, kur Kristus buvo nukryžiuotas, t. y. ant Golgotos (žydiškai toji vieta vadinosi Gabota!) kalno. Mat žydai, kaip vieni padavimai sako, nukryžiuoję V. Jėzų, šv. Jo kryžių ir kitus visus švenč. Jo Kančios įrankius, ten pat žemėn užkasę, su kuriais tik jie V. Jėzų kankino.

Po kiek tai laiko, maldinga karalienė, ant Golgotos kalno pradėjo Kristaus kryžiaus ir visų kitų Jo kančios įrankių rūpestingai ieškoti. Tuo laiku Golgotos kalne, stovėjo didinga Venaus dievaičio pagonų šventinėcia, kurią Šventosios Žemės užkariautojai — romėnai, ten buvo pastatę lygiai toje pat vietoje, kur V. Jėzus buvo nukryžiuotas. Imperatorienės rūpesčiu, ten buvo padaryta gilių kasinėjimų — ieškojimai. Pagaliau, ir Kristaus, ir piktadarių (latrų) kryžiai, buvo pasekmingai atrasti. Dabar imperatorienei šv. Elenai ir visiems kitiems, kilo gan painus ir sunkus klausimas: kaip išskirti ir pažinti iš jų visų trijų, tikrąjį Jėzaus Kristaus kryžių, kuomet ir Kristaus ir piktadarių kryžiai, buvo veik tokie patys?

Makarijus, tuometinis Jeruzalės vyskupas, tvirtino, kad visus tris kryžius, reikia nuėsti pas sunkiai sergantį ligonį (arba pas-

tarąjį pas juos atnešti) ir padaryti bandymą, o tikrasis Jėzaus Kristaus kryžius, esą greitai paašikėsias. Taip ir įvyko! Palietus mirštantį ligonį abiem piktadarių kryžiais, jis paliko lygiai toks pat, kaip ir pirma, tačiau palytėjus jo kūną tikruoju Jėzaus Kristaus kryžiumi, mirštantysis ligonis vienu akimirksniu atsikėlė visiškai sveikas! Dabar imperatorienė, vyskupas, ir kiti visi kurie ten buvo, tai matydami, nė vienas nebegalėjo abejoti, kuris iš jų yra tikrasis Jėzaus Kristaus kryžius. Imperatorienė liepė šv. Kryžių padalinti į dvi dalis: mažesniąją dalį pasiuntė Konstantinopolio katedrai, o didesniąją — šv. Tėvui Romoje.

614 m. po Kristaus gimimo, persams karėje pergalėjus romėnus, tikrasis Kristaus kryžius, pažeminimui pergalėtojų (geriau pasakius nugalėtojų), tapo atgabentas Šventajin Miestan (Jeruzalėn). 626 m. po Kristaus gim., patys persai buvo nugalėti. Heraklijus, kuris juos (Persus) nugalėjo, atėmė ir dalį šv. Kryžiaus, kurią jie buvo pasisavinę. Tuomet toji likusioji dalis, buvo padalinta į daugelį dalelių, ir saugumo dėliai, išsiuntinėta į įvairias žemes bažnyčioms. Kai arabai Jeruzalę užėmė, jie labai nusivylė niekur nebegalėdami rasti nė dalelės šv. Kryžiaus. Mat didžiulė šv. Kryžiaus dalis, pirmo laiko, buvo patekusi Georgijonų valdovo, karaliaus Dovidio rankosna.

1109 m. po Kristaus gimimo, kai lotynams pateko Jeruzalė, toji dalis tikrojo Jėzaus Kristaus kryžiaus, koku tai būdu, pateko Paryžiaus Praleto nuosavybėn, kurs ją tuoj patiekė vyskupui, o pastarasis nieko nebelaukdamas, patalpino ją Paryžiaus katedroje, kur ji gerai buvo preservuota ir atsargiai bei rūpestingai užlaikoma. Ten ji patalpinta, ramiai ir saugiai išstovėjo net iki 1793 m. (Prancūzų revoliucijos metų). Tais pačiais metais, prancūzų revoliucionieriai įsiveržę katedron, smarkiai ją apiplėšė; tarpe kitų įvairių daiktų, revoliucionieriai išsigabeno su savimi ir tikrojo kryžiaus relikviją. Garsus tuomet visame Paryžiuje savo asmenine įtaka, Mounsiour Quyot, paprašė revoliucionierių, atiduoti jam šv. Kryžiaus relikviją. Revoliucionieriai nematydami joje nė jokios medžiaginės vertės, greitai ponui Qayot ją ir atidavė. Taigi ši dalelė, nors ir

dar ji tapo padalinta, vėl sugrįžo Paryžiaus katedron, kai revoliucijai praėjus, taika vėl buvo Prancūzijoje atstatyta.

Kiek vėliau, Baudoninas, Konstantinopolio imperatorius, šv. Liudvikui XV, Prancūzijos karaliui, dar vieną dalelę šv. Kryžiaus padovanojo. Šventasis karalius ją, kaip didžiausią brangenybę, patalpino privatinėje savo rūmų koplyčioje. Prancūzų revoliucijos laiku, ir ši dalelė, kaip ir visi kiti įvairūs daiktai, perėjo per kelias paeilui rankas. Pagaliau ir ši dalelė Paryžiaus katedrai atiteko. Ją patiekė viena dievota ponia, kurios rankose ji buvo pakliuvusi. Toji dalelė buvo įdėta kriptolinin, brangaus darbo vamzdelin. Ši šv. Kryžiaus dalelė, buvo rausvai durpinės spalvos, apie 9 colių ilgio, vieno ir pusės colio pločio, ir apie 9 iš 10 colio dalelių storio.

Toje pačioje katedroje, yra taip vadina-mas Palatino kryžius, kurio rekvilijoriuje, yra taipogi viena maža tikrojo kryžiaus dalelė. Kazimieras, Lenkijos karalius, šią dalelę padovanojo Onai Klevietei, o ši ją, Paryžiaus katedrai.

2) **Jėzaus Kristaus šv. Kryžiaus parašas.** Šv. Kryžiaus parašas, kurį Pontijus Pilatus, romėnų okupacinės valdžios teisėjas, Jeruzalėje, Kristų nukryžiuojęs parašė, buvo lotyniškas (kadangi visi romėnai vartojo lotynų kalbą). Jis susidėjo iš keturių raidžių, reiškiančių keturis skirtingus žodžius, būtent: I. N. R. I., kas lotynų kalboje reiškė: "Jėzus Nazarėnas Žydų Karalius". Šis parašas buvo atrastas visai netoli šv. Kryžiaus žemėje užkastas, ir kartu su kitais šv. V. Jėzaus Kančios įrankiais, pasiūstas Romon. Raidės atrasta jau gerokai nuo lentelės nudilusios, ant kurios jos buvo parašytos.

3) **Viešpaties Jėzaus Nukryžiuojimo Vinys.** Vinys, kuriomis švenč. mūsų Brangiausio Išganytojaus rankos ir kojos ant kryžiaus buvo prikaltos, kaip šv. Grigorijus Tursietis, šv. Ciprijonas, šv. Augustinas ir Popiežius Inocentijus III, tvirtina ir yra tos nuomonės, kad Kristaus nukryžiuojimui, buvo pavartota ne trys, bet keturios vinys! Pavyzdžiui, Lucques katedroje, yra vienas kryžius, apie kurį padavimas sako, kad jis yra dar Nikodemo, kuris kartu su Juozapu Arimatiečiu, švenč. mūsų Išganytojaus Kū-

na nuėmė nuo kryžiaus, darbo. Tas kryžius atvaizduoja Kristų ne trimis, bet keturiomis vinimis, buvusį prie kryžiaus prikaltą. Tas pats vinių skaitlius (t. y. keturios), yra vaizduojamas ir Ankonos katedroje, viename kryžiuje, kuris sulig padavimo, esąs šv. Luko Evangelisto darbas.

Viena tų šv. Vinių, su nutrūkusia dalele savo galvelės, yra laikoma šv. Kryžiaus katedroje, Romoje. Ją padovanojo pati šv. Elena imperatorienė, minimai katedrai. Gi ta nutrūkusioji nuo šv. Vinies galvelės dalelė, buvo įdėta į Konstantino, Italijos karaliaus vainiką, kurs dabartiniu laiku yra vadinamas: "Geležinis Italijos karalių vainikas".

Paryžiaus katedra (Notre Dame), taipogi turi vieną čiela šv. Vinį, o antrosios tik smailą viršūnėlę. Pirmoji relikvija, priklausė Charlemagnui, kurs ją gavo tiesiai iš Jeruzalės Patrijarko rankų. Kazimieras Plikasis, paėmęs ją iš Aix La Chapelle katedros archyvo, patalpino šv. Deniso šventinyčioje. Antroji relikvija, šv. Vinies smailuma, priklausė Palatino kunigaikštieniui. Ji yra vieno ir trijų ketvirtadalių kvoterių colio ilgio, ir yra įdėta specialin kristalinin rekviliorium.

Treves katedra, Vokietijoje, turi trečiąją šv. Vinį, kuriomis Brangiausias mūsų Išganytojas buvo ant kryžiaus prikaltas. Ji yra netoli 7 colių ilgumo, tačiau neturi viršūnės. Ta jos viršūnėlė, kaip bėgaliniai brangus fragmentas, manoma, kad randasi preservuotas Toulon katedroje.

Keliose kitose vietose, taipogi galima užtikti šv. Vinių relikvijų, tačiau kurios tikrenybėje apart realaus savo originalo, te turi vien tikrųjų šv. Vinių išvaizdą, ar panašumą; arba tikrasias šv. Vinis jos tebuvo vien tik palietusios! Tai galėjo atsitikti, per klaidą, ar per didelį tikėjimė susijaudinimą!

4) **Švenčiausias V. Jėzaus Galvos Erškėčių Vainikas.** Yra tikras faktas, kad šv. Erškėčių Vainikas, nebebuvo kartu su kitais šv. Jo Kančios Įrankiais atrastas, pats savaimė lengvai išsiaiškina. Kodėl? Dėl to, kad šv. Erškėčių Vainikas, giliai buvo įspaustas šv. Jo Galvon, laike Jo Kančios; Kryžiaus kelionės, ir pagaliau šv. už mus visus nusidėjėlius ant kryžiaus mirties. Labai galimas

dalykas, kad kai mirusis mūsų Išganytojas Kūnas, buvo nuimtas nuo kryžiaus, ši brangi relikvija, nuo mūsų Dieviškojo Mokytojo Galvos, buvo šv. Apaštalu, arba Juozapo Arimatiečio su Nikodemu, kurie šv. mūsų Išganytojaus Kūną nuo kryžiaus nuėmė, uoloje iškaltame karste palaidoję paėmė ir kur gerai paslėpė.

Šv. Paulinas 409 m. po Kristaus gimimo kalba, kad šv. Erškėčių Vainikas, pirmųjų amžių krikščionių, labai gerai buvo užtaikomas ir rūpestingai saugojamas. Tačiau smulkmeniškai nieko apie jį nepasako. Kiek vėliau po tam laikui, kaip padavimas sako, kurį laiką jis buvęs Bizantijos imperatorių nuosavybe. Dar kiek paskiau, jis jau atsiranda pas šv. Liudviką, Prancūzijos karalių, kuriam jį prisiuntė lotynų imperatorius Baudovinas. Nuo to laiko, autentiškai nėra minimas, kur jis buvo. 1793 m., šv. Erškėčių Vainikas, buvo išimtas iš savo vietos (tam tikro relikvijoriaus), ir padalintas. Kurį laiką pabuvēs Tautiniame Prancūzijos knygyne. Pareikalavus kardinolui Belloy, Paryžiaus arkivyskupui, šv. Erškėčių Vainikas, patalpinta Paryžiaus katedroje. Dabar šv. Erškėčių Vainikas, yra suvisu be dyglių. Jo dygliai, laikui bėgant, tapo išdalinti po visą pasaulį. Galima rasti pasauly daug tokių katedrų, kurios didžiuojasi turį visą šv. Erškėčių Vainiką, ir jį garbina. Tačiau tas, suvisu nėra tikra tiesa. Dabar nė viena katedra pasauly, viso šv. Erškėčių Vainiko nebeturi! Kurios turi, tai ne visą šv. Erškėčių Vainiką, o tik vieną jo dyglį, arba mažiausią paties šv. Erškėčių Vainiko dalelę.

(Bus daugiau)

Vieša Padėka Arkiv. Jurgiui Matulevičiui

1937 m. 25 d. liepos buvau sunkiai susirgus. Doktorui pareiškus abejonę ar bėgalės daryt operaciją, aš atlaikiau noveną prie arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus, prašydama užtarymo pas Dievą. Per septynias dienas sukalbėjau po vieną Sveika Marija ir Dievo Motinos litaniją. Pabaigus minėtą noveną ant rytojaus pasidaviau sunkiai operacijai. Aš tikiu, kad per amžinos atminties arkivyskupo užtarymą pas Dievą išlikau gyva ir esu sveika. Dabar dėkoju viešai už gautas malones.

Mrs. Paulina Kūnštis, 4 C St., Athol, Mass.

Reikalingiausias Mokslas

ŠIAIS laikais yra daugybė mokslo šakų ir visos jos atrodo būtinos. Kas galėtų tvirtinti, jog medicina nesvarbus mokslas? Tokio neišmintingo neatsiras. Ne menkesnės reikšmės ir teisių mokslai; juk pagal teisės dėsnius tvarkomas visuomeninis ir valstybinis gyvenimas. Ir anatai bei verslai reikalingi. Be artojo badu numirtume, be audėjų ir siuvėjų neturėtume kuo apsirengti, be stalių ir statytojų išsyk atsidurtume primityviškoje laukinių trobelėje.

Taip, visa tai reikalinga. Reikalinga žmoniškai civilizacijos ir kultūros pažanga, nes jei iki šiol tobesitęstų laukinė priešistorinė būklė, tai žmonės jau seniai nebeužtektų vietos žemėje.

Bet yra vienas mokslas, reikalingesnis už visus suminėtuosius. **Tai yra religijos mokslas**, kuris parodo, kaip tvarkyti žmogaus santykius su Dievu. Buvo laikai, kada žmonės gyveno be civilizacijos gėrybių, kada niekas nesimokė rašto, nes jo dar nebuvo, kada gamtos paslaptys tebebuvo uždengtos nuo žmogaus proto, kada jokios istorijos nebūta, nei valstybių nei įstatymų, nei tautų... Ir tuomet žmonės gyveno; mes juos laikome nelaimingais; gal būt, jie ir jautėsi nelaimingais. Bet vienas dalykas yra tikras: nebuvo žmonių be tikybos. Praradę tikrojo Dievo pažinimą, žmonės susikūrė sau netikrus arba matomąsias gamtos jėgas, net gyvulus, augalus ir daiktus padarė savo Dievais.

Žmogaus prigimtyje glūdi būtinumas tvarkyti savo sielos reikalus, nusikratyti Dievo atžvilgiu. Dievas sukūrė žmogų ir jam tikslą paskyrė. Tai yra esminga, nepakeičiama. Santykius su Dievu turėjo tvarkyti jau Adomas rojuje, o visi kiti mokslai jam dar ne egzistavo. Todėl religijos mokslas ir yra svarbiausias visų mokslų. Tai yra specialybė, kurios niekas negali atsisakyti be skriaudos savo amžinybei.

Kiekvienon specialybėn galima gilintis labai įvairiu laipsniu. Paimkim, pavyzdžiui, mediciną. Žemiausias laipsnis — tai kaimo bobučių vaistai ir jų gydymo būdai; žmogus, pasiskaitęs vieną kitą knygelę apie gy-

dymą ir gavęs truputėlį praktikos, jau bus tikresnis gydytojas; felčeris jau yra ši tą daugiau mokėsis, jo žinios gausesnės, jo žodis patikimesnis; paprastas gydytojas bus dar aukščiau: jis bent keletą metų sėdėjo prie medicinos studijų, kol įgijo platų teorinį pagrindą ir praktiką. Kurios vienos srities specialistas dar labiau vertinamas; studijuojanti vieną šaką, galima nuodugnai susipažinti su tos šakos ligomis ir gydymo būdais; juk yra specialistų akims, dantims, gerklei, moterų, ligoms, odos ligoms ir t.t.

Panaši analogija bus ir religijos mokslo pažinime. Žmonės, kurie religijos visiškai nesimokė — tai lyg tos kaimo bobutės, kurios gydo iš savo galvos. Kurie ši tą pasiklausė iš tėvų ar vyresniųjų apie religiją, gali prilygti visokiems vaikščiojantiems "daktarams"; juk jie turi gerų norų ir ne retai jiems ir pasiseka. Kurie mokėsi pradžios mokyklose, bažnyčiose iš pamokslų, iš įvairių religinių knygų ir kurie šiek tiek seka tos rūšies literatūrą, bus lyg kokie felčeriai. Jie turi pagrindus, gali ir kitam patarti, ir patys saugiau jaustis.

Žinoma, mes negalime visi pasidaryti religijos mokslo daktarais specialistais, bet turime būti bent felčeriais. Nebe tie laikai, kada trūko priemonių išmokti pagrindiniams tikėjimo dalykams. Religinių knygų — kiek tik nori; progų pasiklausti pamokslų irgi netrūksta, kad tik, žinoma, noro nepritrūktų; pasiteirauti žodžiu irgi yra pas ką. Atsiminę pagaliau Kristaus žodžius, jog **ką padės, žmogui, jei visą pasaulį laimėtų, o savo sielą prazudytų**, tikrai turime pažinti, kaip siela išganyti. Ne dėlto yra tiek daug netikinčių, kad religija esanti nereikalinga, bet dėlto, kad žmonės, o ypač tie netikintieji, per mažai yra ją pažinę. Profanas gali deimantą laukuose rasti ir jį pavartęs šalin numesti, bet specialistas juveliras to niekuomet nepadarys.

Religija yra visų mokslų deimantas... Višiams reikia išmokti tuos brangakmenis pažinti. Nenorima tuo pasakyti, kad tie, kurie religijos nesimokė, negali būti išganyti. Yra tam tikras minimumas, kuriuo geros valios

žmonės gali tenkintis. Taip buvo senovėje, bet tuomet šito minimumo niekas negriovė, ir jis ėjo žmogaus gyvenimo pagrindu. Dabar jau kiti laikai; kai kiekviename žingsnyje sutinki griovėjus, minimumo nebepakanka.

Mokytojai iš praktikos žino, kad mokiniai kartais labai gerai išmoksta pamokas, bet praėjus kuriam laikui užmiršta. Jei nori neužmiršti, turi būtinai pakartoti ir dar ne vieną kartą, o keletą. Tas pats yra ir su religijos mokslu. Ir jis reikia pakartoti, jei nenorime vėl nuslūgti į profanų eiles.

Iš TT. Marijonų Seminarijos Gyvenimo

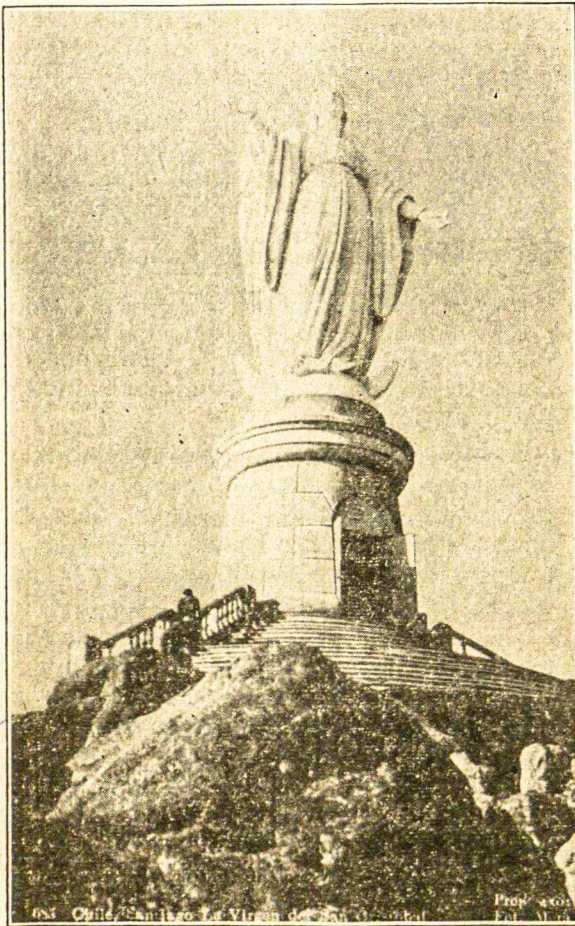
Šv. Juozapo šventė

Kovo 19 d. Bažnyčios kalendoriuje yra brangi ir iškilminga diena, nes tada išpuola Josios garbingo globėjo — šv. Juozapo — šventė. (Šiais metais šv. Juozapo šventės minėjimas perkeltas į pirmadienį, kovo 20 d.). Seminarijoje gi šią šventę minėti pradėta sekmadienį, kovo 19 d. po piet, su iškilmingais mišparais, kuriuos atlaikė kun. Juozas Dambrauskas, MIC., asistavo kun. M. Jodka, MIC. dijakonu ir kun. J. Kamandulis, MIC. subdijakonu.

Kovo 20 d. ryte atlaikytos iškilmingos šv. Mišios, kurias celebravo d. g. seminarijos rektorius kun. Juozas Vaitkevičius, MIC., jam asistavo kun. J. Dambrauskas, MIC. dijakonu ir kun. P. Činikas, MIC. subdijakonu. Apeigoms vadovavo kun. M. Jodka, MIC., patarnautojais buvo klierikai J. Baltrušaitis, P. Aukštakalnis ir J. Šaulys.

Apie 9 valandą ryto, kunigai - mokytojai ir seminarijos auklėtiniai susirinko pasveikinti kun. Rektorių jojo varduvių proga. Pirmutinis sveikino namo viršininkas kun. J. Jančius, MIC., kuris visų vardu kun. Rektoriui palinkėjo gausiausių Dievo malonių, sveikatos ir ilgiausių metų. Toliau seminarijos auklėtinių ir šv. Juozapo namo (ūkio) vardu Tėvą Rektorių pasveikino kun. J. Dambrauskas, MIC., kuris palinkėjęs kun. Rektoriui reikalingų Dievo malonių ir geriausio pasisekimo sunkiose ir atsakomingsose pareigose, įteikė d. g. Tėvui Rektoriui dvasinę maldų puokštę, kuriai sudaryti prisidėjo Seselės, klierikai, broliai ir ūkio gyventojai. Kun. Rektorius padėkojo visiems už linkėjimus ir maldas ir savo trumpoje bet gražioje kalboje išskėlė reikalą katalikams švęsti ne savo gimtuves, bet varduves, nes vardinės mums primena krikštą, per kurį mes gavome teisę paveldėti dangaus karalystę. Pirmu užgimimu mes dar buvome šetono galioje, o tik su antru užgimimu (krikštu) atsipalaidavome nuo šetono galios ir tapome Dievo vaikai.

Po pietų 4 val. vėl atlaikyta iškilmingi mišparai; celebrantas ir asista ta pati kaip ir dieną pirmiau.

Didžiulė puiki Švč. Panelės statula, kuri randasi ant Cristobal kalno Santiago mieste, Čilės respublikos sostinėj, Pietų Amerikoj.

(Paveikslas imtas iš kun. J. Paškausko knygos **Pietų Amerikoj Kelionės Įspudžiai**).

DIDYSIS ĮSAKYMAS

KAS su žmonėmis nenori dalytis vargu ir nelaimė, tas nėra vertas jų tarpe gyventi. Kas neatjaučia savo brolio nelaimės, kas nepadedą kitam nešti jo naštos, tas nemyli savo artimo kaip pats save, tas neišpildo Kristaus įsakymo, tas nėra vertas vadintis krikščioniu. O, kad artimo meilės įstatymas būtų uoliau pildomas! Kaip tada būtų gera gyventi mūsų Lietuvoje! Mylėti savo artimą kaip pats save — reiškia tai, kad, jei, pavyzdžiui, tavo vaikai turi pavalgyti iki soties, duok, kiek išgali, duonos ir badaujantiems savo kaimyno vaikams. Jei pats važiuoji į atostogas, tai kiek išgalėdamas sušelpk ir savo kaimynystėj gyvenančią biedną, persidirbusią, vaikais apkrautą motiną. Jei per šventes savo namiškiams skanumynais apkrauni stalą, nunešk valgio ir pažįstamai skurstančiai šeimai. Juk tu privalai savo artimą mylėti, kaip pats save.

Iš tikrųjų, mes turėtume bent kartą rimtai atkreipti dėmesį į šiuos Kristaus žodžius. Kaip greitai mes nuo jų mokame išsisukinėti, sau atleidinėti, pasiteisinti! Kaip greitai, pavyzdžiui, mes pasislepiame už "luominio pragyvenimo". Uoliai lankome kiną, perkamės modnius rūbus, nes tai pritinka mūsų luomui. Tuo tarpu nesušelpiame sergančio kaimyno, kuris neturi nė už menkiausių vaistus užsimokėti. Jei brolis kenčia vargą, jei jis nebeturi žmogiško pragyvenimo, ką tada, meilės akimis žiūrint, reiškia tas "luominis pragyvenimas"?

Mums visiems būtų labai pravartu pasiteirauti senųjų Bažnyčios Tėvų, kuo esame skolingi artimo meilės įsakymui. Senoji Bažnyčia gyvai tikėjo, kad krikščionys yra paslaptingo Kristaus kūno nariai. Kiekvienas krikščionis jautė pareigą rūpintis kitais krikščionimis, ypač nelaimingaisiais. Dievo

“Mano Tėve, jei tai galima, tegul ta taurė praeina pro mane; tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu”. (šv. Mato 26. 39—40).

meilė buvo seikėjama artimo meile. Ir pasninkas buvo laikomas ne tik asmeninės tobulybės, bet ir tarnaujančios artimo meilės dalyku. Šv. Petras Chrizologas sako, kad klaidingai supranta pasninko reikšmę tas, kurs pasninkaudamas nori turto sutaupyti ir tokiu būdu savo piniginę pripildyti. Nes "pasninkas be gailestingumo darbų nėra dorybės, bet veidmainiavimas".

Popiežius Leonas I kartkartėmis perspėdavo krikščionis, pasninkaujant neužmiršti vargšų. "Tikinčiųjų pasninkas turi būti sujungtas su vargšų šelpimu. Mažą vertę turi tas pasninkas, kuris nepašvenčiamas gailestingu darbu. Kaip vanduo gesina ugnį, taip išmalda nuodėmes". Žinoma, išmalda viena pati negali to padaryti, reikia, kad būtų ir gailesys už nuodėmes.

Popiežius Leonas I tiek yra susirūpinęs idiegti žmonėms tikrą pasninko supratimą,

kad niekuomet nemano perdaug apie jį kalbąs: "Šiose švento pasninko dienose pirmiausiai norime padėkoti Dievui už gailestingą meilę ir sumažinti savo valgių gausumą. Idant tai, ką sutaupėme prie stalo, galėtume atiduoti kaip išmaldą. Juk pasninkas tik tada gydo mūsų sielą, jei, susilaikydami nuo valgio, mažiname neturtin-gojo alkį".

O šv. Jonas Auksaburnis štai kaip moderniškai pasisako apie visuomeninę pasninko reikšmę: "Jei kas pasninkauja, neduodamas išmaldos, kai gali, tai toks pasninkavimas nėra joks pasninkavimas. Toks žmogus yra blogesnis, kiek kietaširdiškumas yra šlykštesnis už ėdrumą... Kas tik dėl savęs vieno tegyvena, nesirūpindamas kitais, tas yra nenaudėlis, tas yra ne žmogus, ne mūsų giminės narys".

"Ž. Pr."

A. J. M.

APSĖSTOJI

(Tikras exorcizmo (velnio išvaymo) nuotykis)

SPAUDOJE prieš kurį laiką pasirodė brošiūrėlė, pavadinta "Šalin, Šetone!", kurioje įdomiai aprašomas nuotykis apie velnio išvaymą; aprašomasis įvykis atsitiko Earling, miestelyje, Iowa valstybėje (Des Moines diecezijoje). Ši knygutė, bažnytinės vyresnybės patvirtinta, vokiečių kalboje parašyta kun. K. Voegelio; anglų kalboje ją išvertė kun. C. Kapsner, O.S.B.

* * *

Minėtoje brošiūrėlėje aprašytas vienas tikrai įvykęs piktųjų dvasių išvaymas iš vienos (vardas nutylėtas) apsėstosios moters, kuri buvo nugabenta į Earling miestelį, idant tenai jai galėtų patarnauti kun. Teofilius Riesinger, kapucinas, per paskutinius metus arti dvidešimts kartų turėjęs reikalo su piktųjų dvasių apsėstais žmonėmis. Kadangi velnio išvarinėjimo darbo negalima pradėti be vyskupo leidimo, šiuose, tat, keistuose ir nepaprastuose atsitikimuose beveik negalimas daiktas, kad būtų klaidos, arba, kad kas apsimesdamas apsėstu, suklaidintų dvasiški-

jos ir žmonių. Taip pat, pirmiausia nuodugnai ištiriama ar kartais tai nėra vien histrijos ar kitos ligos pasireiškimai.

Šis Iowa valstybėje įvykęs nuotykis sukėlė daug dėmesio ir katalikiškoje ir pasaulinėje spaudoje tuo laiku kai jis įvyko; tačiau, tada, greičiausia, nebuvo galima apie jį gauti pilnų žinių, todėl įvykio smulkmenos tik vėliau išėjo aikštėn. Teko su piktosiomis dvasiomis vargti ir kamuotis 23 dienas. Aprašytas nuotykis — piktųjų dvasių išvarinėjimas — kurių metu matėsi netikėtinų pasireiškimų, įvyko 1928 metų rugsėjo mėnesį.

* * *

Apsėstoji moteriškė buvo piktųjų dvasių kankinama per 26 metus, nuo 14 iki 40 josios gyvenimo metų. Jei patikėsime pačių piktųjų dvasių paliūdijimui, moteris buvo apsėsta po to, kai ją prakeikė josios tėvas, už tai, kad ji atsisakė su juo paleistuvauti. Ji tada buvo atvežta į Earlingą, kadangi išvarinėjimo apeigoms atlikti buvo pageidauta rami, nuošali vieta. Buvo gautas vietinio Šv. Juozapo parapijos klebono ir mokyklos seselių Pranciškiečių leidimas. Visos išvari-

nėjimo apeigos buvo atliktos seselių vienuolyne. Tokia rami, nuošali vieta pasirinkta, todėl, kad piktosios dvasios turi galios iškelti aplink stovinčių žmonių nuodėmes, nebent kai kurios jau būtų išpažintyje pasakytos (po to velnias jų jau nebežino). Tatgi, apsisaugojama nuo daugelio nelaimių ir nemalonumų, jeigu išvarinėjimo apeigos atliekamos vienuolyne.

Nelaimingoji moteris, išskyrus patį apsėdimą, šiaip sau buvo sveika. Ji nebuvo nervuota; kas link nervų pripažinta pilnai normali. Nesimatė ir jos kūne kokios nors ligos ženklų. Gydytojai apsėstąją dažnai apžiūrinėjo, nuodugnai ištyrė, bet jokių kitų trūkumų primesti negalėjo. Moteriškė, paprastai visad buvo dora ir pamaldi, tačiau jautė, jog kokia tai vidujinė jėga ją laikė ir traukė nuo maldos, pamaldų ir šv. Komunijos. Per keletą metų, bažnytinė vyresnybė abejingai ir net abejojančiai žiūrėjo į šios moters padėtį, tačiau vėliau paaiškėjo, jog ji suprato tokių kalbų, kurių pirmiau niekad nebuvo girdėjusi, ir kada jai lotynų kalboje buvo suteikiamas palaiminimas, ji suprato viską, ką kunigas kalbėjo; tuo pačiu laiku iš jos burnos verždavosi putos ir moteris lyg pasiusdavo. Buvo aišku, jog moteriškė apsėsta. Tai dar labiau paaiškėjo, kada kunigas jau dabar nesimelstamas jai toliau kalbėjo klasikinė lotynų kalba, ir moteris nusiramino. Apsėstoji ir be pasakymo, žinodavo ar kuris daiktas pašventintas ar ne.

* * *

Kada apsėstoji moteris atvyko į Earlingą, po sunkios kelionės traukiniu, ji baisiai įtūžo prieš tuos, kurie ją stotyje pasitiko, nors ji pati labai norėjo, kad ją apsėdusios dvasios būtų išvaromos. Reikia atsiminti, jog moters, ar pagaliau bet kurio apsėsto žmogaus, valios piktosios dvasios užvaldyti negali. Tačiau, kipšas turi didelės valdžios ant kūno. Viena geros širdies seselė švęstu vandeniu pakrapino valgį, kurs buvo paruoštas atvykstančiai apsėstajai moteriai, tačiau ši tuoj nujautė valgį esant švęstu vandeniu apšlakstytą, ir po to jau buvo neįmanoma jos priversti valgyti. Tik tada atnešta nešventinto valgio, apsėstoji jo paragavo.

* * *

Velnio išvartymo apeigos prasidėjo, kaip

paprastai, su šv. Mišiomis (parapijos bažnyčioje). Po to, apsėstoji moteris buvo atvesta į atskirą seselių vienuolyno kambarį, kur turėjo kunigas atlikti exorcizmo apeigas; jos susidaro iš tam tikrų maldų, kuriomis šaukiamasi Dievo pagalbos, ir iš tam tikrų paliepiamų šetonui išeiti iš apsėstojo asmens. Apsėstoji moteris buvo paguldyta lovon. Kankinamą moterį padėti suvaldyti sukviestos stipriausios seselės. Moters rankos ir drabužiai stipriai suraišioti. Neilgai po to kai kunigo pradėta atkalbėti reikalingas maldas, apsėstoji moteris neteko sąmonės. Niekaip nebuvo galima jai pradaryti akių. Tik staiga, lyg žaibo greitumu, apsėstoji pasiliuosavo iš lovos ir iš ją laikančių seselių rankų, ir jos kūnas, lėkdamas per orą, pakilo aukščiau kambario durų ir tvirtai prikibę prie sienos. Kaip ji ten galėjo laikytis, tai jau paslaptis, kuri išaiškinama vien tik velnio apsėdimu.

* * *

Staiga, pasigirdo šiurpus, kūną perveriantis, nežmoniškas spieгимas. Tiems, kurie buvo kambaryje atrodė, jog spieгимas lyg kur iš tolo atemantis; tačiau nežiūrint to, jog langai kambaryje buvo uždaryti, šis keistas spieгимas ir triukšmas pasigirdo po visą apytinkę. Neužilgo būriai nusigandusių žmonių apspito vienuolyną. Kitiems, triukšmas pasidarė tiesiog nepakenčiamas. Net sesės ir klebonas turėjo dažnai apeisti kambarį kad atsigautų, nors kunigas kapucinas toliau sau ramiai skaitė exorcizmo maldas. Tačiau ir jis karts nuo karto lyg stipraus sunkurio buvo pagautas ir blaškomas.

* * *

Gavęs ypatingą leidimą, dėl apsaugos ir kitų priežasčių, kun. Teofilus nešiojo su savim dėžutėje šv. Sakramentą. Apsėstoji dažnai iš savo burnos išmesdavo baurius, nepakenčiamus vėmalus, kadangi piktosios dvasios vis mėgindavo pataikyti į švenčiausiąjį Sakramentą (bet vis pro šalį). Moters vėmimai per tuos 23 exorcizmo dienas kasdien pasikartodavo nuo 10 iki 20 kartų; ji vėmdavo kartais net nuo 20 iki 30 kartų į dieną, nors mažai ką ir valgydavo — "daugiausia šaukštuką vandens ar pieno".

* * *

Kun. Teofilus velnią kalbindavo angliškai,

vokiškai ir lotyniškai, o atsakymus gaudavo toje kalboje, kurią vartodavo — jei kalbindavo lotyniškai, velnias atsakydavo lotyniškai, jei angliškai, šetonas atsakydavo angliškai ir t.t. Skirtingos piktosios dvasios kalbėjo skirtingais balsais. Balsai išeidavo iš moteriškės burnos, nors burna dažnai ir būdavo visai uždaryta. Balsams išeinant, nejudėdavo nei moters lūpos nei liežuvis. Jeigu kunigas — exorcistas dėl nuovargio kartais padarydavo kurioje kalboje klaidą, velnias jį tuoj pašiepdavo ir visaip pravardžiuodavo — “kvailiu” (dumbell) ar panašiai. Apsėstoji moteris protarpiais negalėdavo prisiminti, kas joje exorcizmo metu darėsi, nors maldos buvo nuolat kartojamos ir visą dieną ir pavakari. Piktosios dvasios buvo priverstos pasakyti į klausimus, kurie turėdavo sąryšio su apsėdimu; bet kai tik kunigas patatydavo kokį klausimą, kuris su tuo reikalu neturėjo sąryšio, velnias šaukdavo, “tylėk” (shut up), “ne tavo reikalas” (that is none of your business), arba lotyniškai, “non ad rem” (nieko bendro neturi su reikalu).

* * *

Keista, kad šiame atsitikime, trys moteri apėsėdusių piktųjų dvasių, prisipažino esančios trys prakeikti žmonės. Viena jų pasisakė esant Judas Iskarijotas, išdavikas apaštalas; kita buvo Jokūbas, miręs apsėstos moteriškės tėvas, kuris ją prakeikė už tai, kad ji nesutiko su juo papildyti paleistuvystės, ir kuris dabar stengėsi ją atkeršyti už tai kad jis prakeiktas dėl šios nuodėmės; trečioji gi dvasia prisipažino esanti Mina, per keletą metų buvusi Jokūbo sugulovė. Šios trys piktosios dvasios, matyt, priklausė dar nuo kitos, kuri vardu Beelzebub, “ne kunigaikštis ar vyriausias, bet vienas vyresniųjų velnių...”

* * *

Jie prisipažino nužudžiusi keturis “mažus vaikus”, kurie, aiškinama, buvę jos vaikai. Ji ir Judas ypač nekentė Šv. Sakramento. Piktosios dvasios kalbėdavo nutraukiamai, reiškia tik tam tikrais tarpais ir nutrauktais sakiniais. Buvo valandų, kada pasigirdo nežmoniški staugimai, kaukimai, kuriems nutildyti gelbėjo tiktai ilgos maldos ir nuolatinis exorcizmo apeigų karto-

jimas. Šių triukšmavimų metu, apsėstosios veidas taip išsikraipydavo, jog pasidarydavo visai ne panašus į tą veidą. Kūnas tada, taipgi būdavo taip tampomas, darkomas, kad žmogiško kūno panašumo veik nepasilikdavo. Moters išbalusi, sunykusi galva dažnai gaudavo apvožto uzbono ar puodo pavidalą; tai vėl galva tamsiai raudonai paraudonudavo, lyg žėrinčios žarijos. Akys išvirsdavo, lūpos ištindavo iki rankos didumo, plonutis, sunykęs kūnas taip išsipūsdavo, jog klebonas ir seserys pasibaisėdami nuo apsėstosios turėdavo atšokti, bijodami, kad moteris gali kartais susprogti ir kūno dalys lėkti į visas puses. Kartais kai kurios moters kūno dalys, ypač pilvas, pasidarydavo kietas kaip geležis ar akmuo; tada atrodydavo lyg kas jos kūną stipriai spaudžia prie lovos, taip kad geležiniai lovos skersiniai sulinkdavo iki pat grindų. Klebonas vienu tarpu jau panorėjo apsėstai moteriai suteikti paskutinį patarnavimą, manydamas, jog ji tikrai mirsianti; bet šiuose atsitikimuose prietyręs kun. Teofilus žinojo, jog moteris nemirsianti.

* * *

Piktosios dvasios jau seniai norėjusios pasiduoti ir išeiti iš moteriškės, bet jos sakė bijančios šetono (Satan). Jos maldavo jų nebesiusti atgal pragaran, bet leisti joms susimesti į kitą kurį sutvėrimą. Apart keturių svarbiausių piktųjų dvasių, buvo daugybės kitų, kurios tai atėjo, tai išėjo, ir kurios stengėsi kiek galėdamos parapijonams sukelti kuo daugiausia nesmagumų ir negerumų (jos prie to pačios prisipažino); jos kaip tik buvo priežastimi, kad sykį klebonas susidaužė su savo nauju automobiliu, nors nelaimėje pats nesusižeidė.

* * *

Laiminimas apsėstosios su Švč. Sakramentu sukeldavo velniam didžiausio skausmo. Jie taip pat, klykė, mėtėsi, daužėsi, kada moteris buvo laiminama Tikrojo Kryžiaus relikvijomis. Kada pasirodydavo kunigas klebonas po sutanu paslėpęs šias relikvijas, pasigirdavo tokie staugimai kaip, “Negaliu to pakęsti! O kokia kankynė! Nepakenčiamai!” Šaukimasis Nekaltai Pradėtos Švč. Panos Marijos užtarymo padarydavo, kad moters kūnas greit išsipūsdavo ir po to greit vėl

atsileisdavo, "lyg kas būtų kuolu sudavęs šetonui į kaktą". Nuo švęsto vandens šetonas sustaugdavo, "O kaip degina! svilina!" Syki vienas kunigas atėjo kambarin su paslėpta šv. Teresės Mažosios Gėlelės relikvija, kuri tuojaus sukėlė velnio smarkių protestų. Vos paminėjus vardą šv. Mykolo Arkangelo, kuris vadovavo geriems angelams nutrenkusiems bloguosius angelus pragaran, piktosios dvasios nutildavo. Kryžiaus ženklas ar kryžius joms būdavo pasibaisėjimu. Syki kada buvo pavartotas iš popierio padirbtas kryžius, velnias pašiepiančiai užklausė, "Ar Jis numirė ant popierinio kryžiaus"?

Kitą kartą, kada velnias pasidarė nepaprastai kalbus, jis išsitarė, jog antrkristas jau gimęs, Palestinoje (nors kitoje vietoje minėjo Ameriką). Velnias taipgi minėjo, jog tarp 1952 ir 1955 A. D. metų šis piktybės slibinas pradės karaliauti. Šios datos sutinka su Katarinos Emmerich duotomis datomis, "Aš girdėjau, kad Liucipierius, jeigu neklystu, kai kuriam laikui bus paleistas, apie 50 ar 60 metų prieš 2000 A. D."

Šiuo gi klausimu brošiūrėlėje rašoma, — "Kun. Teofilus, kuris paskutiniaus pastarais metais turėjęs reikalo su arti 20 apstėtų žmonių, atrodo įsitikinęs, jog dabartiniai laikai lyg nurodo, jog jau prasidėjo aštri kova tarp Kristaus ir antikristo. Kun. Teofilus, taipgi atrodo sužinojęs, jog pats Judas būsiąs antikristas; ir taip pat, jog vėliau pasirodysiąs koks tai iš moters gimęs žmogus, asmuo, kuris būsiąs pilnoje Judo valdžioje. Netikras pranašas, po antikristaus galingiausias, kuris taip pat rodysiąs nepaprastus ženklus, k. a. netikrus stebuklus, būsiąs pats Liucipierius. Šis negimsiąs iš moters, bet iš žemiškos medžiagos pasidirbsiąs savo kūną, kad tokiu būdu kaipo žmogus galėtų žmones suvedžioti. Tačiau, tikintiesiems nėra kuo nusigąsti, nes visos dangaus galybės, nesuskaitomi angelų pulkai, pribus jiems į pagalbą". Brošiūrėlė mini, jog velnias pasigyrė savo varomu darbu Meksikoje.

* * *

Exorcizmas užsibaigė, kai pirmą kartą ilgu, pakartotų apeigų dėgyje, pirmiau apsėstoji moteris pravėrė savo akis ir atidarė burną, nusišypsojo ir prabilo, "Mano Jėzau,

pasigailėjimo! Tegul bus pagarbintas Jėzus Kristus!" — pirmą kartą per dvyliką metų galėjusi ištarti šventąjį Vardą.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Kun. Pijaus Paskaita

Hinsdale, Illinois

Kovo 17 d. seminarijoje apsilankė kun. Pijus Mačiulionis, S.V.D., ir ta proga davė paskaitą apie misijas. Sykiu su paskaita buvo rodomi paskaitos turiniui pritaikinti nejudomi paveikslai ("slides").

Paskaita, ištikrųjų, buvo labai įdomi ir pamokanti. Gražiai parinktos mintys ir vaizdūs bei pritaikinti paveikslai klausytojus vis arčiau supažindino su svetimų misijų veikla, ir kadangi seminaristai apart kitų užsiėmimų, ruošiasi dirbti misijų darbą, ši paskaita galima sakyti yra nemaža šio prisiruošimo dalis.

Dėkojam kun. Pijui už jojo apsilankymą ir įdomią bei pamokinančią paskaitą. Lauksime panašių kun. Pijaus apsilankymų!

Parama Našlaitnamiui

Elmhurst, Pa. — Nukryžiuoto Jėzaus seselės čia užlaiko našlaitnamį, kur užlaiko našlaičių, senukų ir senukių. Tokiai įstaiagai reikalinga nuolatinė parama. Apylinkių kolonijų lietuviai tą žino ir rūpinasi našlaitnamį parenti.

Pastaruoju laiku Nukryžiuoto Jėzaus seselių vedamas našlaitnamis susilaukė žymios paramos. Tam reikalui pasidarbavo Pittstono "Social Club" su p-nioms Agurkiene, Vaišniene, Fitzsimmons ir Giliene priešakyje. Toliau parėmė didžiai gerb. pralotas J. V. Miliauskas. Toliau pasidarbavo p-nios P. Putirskienė, M. Sadlickiūtė, Bukantienė, E. Landžiūtė, Dovidienė, J. Zaukienė, Cowell ir Muskett. Prisidėjo Ona Barkauskaitė ir Čedlauskiene.

Wilkes Barre moteris čia taipgi neatsiliko. Švč. Trejybės parapijos sodalietės prisuntė gausią dovaną. Prisuntė dovanų ir Taurų klūbas.

Šių ir kitų geradarių dėka Nukryžiuoto Jėzaus seselės gali tęsti savo labdarinę darbą.

Rengiasi Išanksto

Kingston, Pa. — Švč. Marijos parapijos choras nutarė iškilmingai minėti Motinų Dieną, kuri pripuola gegužės 14 d. Choras nutarė tą dieną parapijos salėje surengti koncertą. Prie koncerto choras išanksto pradėjo rengtis ir yra vilties, kad iš visų atžvilgių pavyks, tai yra tikimasi, kad bus daug žmonių, kad choras programo išpildymu visus patenkins ir kad tvarka bus kuo geriausia.

Visų Mėgiamos Pamaldos

Baltimore, Md. — Lietuvių parapijos bažnyčioj laikomos novenos labai išsipopulerizavo ir visų yra labai mėgiamos. Gavėnios metu ypač žmonės gausiau lankosi. Nepaprastu daiktu čia yra šv. Mišios laikomos šiokiomis dienomis 12 val. Į tas pamaldas žmonės pietų metu užėina ir išklauso šv. Mišias. Tos šv. Mišios taip yra populiariškos, kad jų išklausti atsilanko apie 1,000 žmonių.

Antradienių vakarais kun. dr. Mendelis laikydavo paskaitas apie šv. Mišias. Paskutinė paskaita buvo kovo 28 d.

Dirba Bažnyčios Naudai

Bridgeport. — Viena iš veikliausių dr. jų yra Švč. Sakramento dr. ja. Prie jos priklauso arti 100 uolių moterų ir merginų. Jos daug darbuojasi parapijos ir visuomenės labui. Kai rengiamas koks nors parapijos labui vakaras, tai minėtos dr. jos narės stovi viso darbo priešakyje.

Toliau veiklumu pasižymi parapijos choras. Turi uolių jaunų veikėjų iš vaikinių ir merginų. Veiklus yra choro vadas varg. P. Stanišauskas. Choras turėjo sėkmingą parengimą kovo 25 d. ir dabar rengiasi prie programų, kurie įvyks gegužės 14 ir 28 d.

MANO MALDELĖ

Kai šviesi saulutė už kalnų užlindo, ir šimtai žvaigždelių ant dangaus suspindo, aš tada klaupiuosi tyliai prieš smūtkelį ir siunčiu Dievuliui paprastą maldele.

Laimino Dievulis tą mažutę maldą: siela pragiedrėjo, buvo miela, saldu.

Naujas Giesmynas

Ar visi žinote, kas yra Giesmynas? Bet visi žino, kas yra "kantičkos". Taigi Giesmynas yra naujas "kantičkų" pavadinimas.

Seniau "kantičkos" plito ne vien giesmininkų, choristų tarpe. "Kantičkos" buvo labai populerės šiaip jau žmonių tarpe, nes tada ir giedojimas buvo populerus šiaip jau žmonių tarpe.

Dabar atėjo kita gadynė ir vietoj "kantičkų" turėjo atsirasti giesmynai. Ir atsirado. Lietuvoj jau seniai yra išleistas kun. J. Tilvičio didelis Giesmynas. Amerikoje seserys Kazimierietės buvo išleidusios giesmynėlį.

Dabar štai susilaukėme Giesmyno, pritaikinto Amerikos lietuvių katalikų plačiosios visuomenės reikalams. Išleido Chicagos L. R. K. Vargonininkų provincija. Giesmės Giesmynui surinko ir muziką patvarkė plačiai žinomas kompozitorius Antanas S. Pocius. Šitame svarbiame ir rimtame darbe patarimais ir nurodymais talkininkavo Chicagos lietuvių kunigų komisija, kurion įėjo Jo Malonybė pralotas M. L. Krušas, kun. Jurgis Paškauskas, kun. Aleksandras Baltutis, kun. M. Urbonaičius ir kun. Anicetas Linkus.

Tad veikalas išėjo visais atžvilgiais autoritetingas.

Giesmės yra su gaidomis, parinktos visiems metams — Adventui, Kalėdoms, Gavėniam, Velykoms, Sekminėms. Toliau Giesmynas talpina giesmių į švenčiausiąjį Sakramentą, į Švč. Trejybę, į Švč. Jėzaus Širdį, į Švč. Panelę. Toliau Giesmynas talpina mėgiamiausias lietuvių giesmes į šventuosius.

Giesmynas skiriamas parapijų chorų ir mokyklų reikalams ir taipgi tinka visiems maldingiems žmonėms, giesmių mėgėjams. Kaip seniau "kantičkos" buvo pritaikintos visiems maldingiems žmonėms, tai dabar ir šis Giesmynas panašiai yra pritaikintas. Todėl ne vien chorai ir mokyklos juo privalo naudotis, bet taipgi ir visi maldingi žmonės.

Giesmynas turi 204 pusl., kietuose viršeliuose. Išleistas ne bizniui, ne pasipelnymui, bet patarnavimui Amerikos lietuviams. Todėl jo kaina maža, tik 50c. Chorams ir mokykloms perkant didesniais skaičiais — 50

egz. ar daugiau kaina tik 35c.

Giesmynas parduodamas visuose katalikiškų laikraščių knygynuose ir pas autorių: Antanas S. Pocius, 3252 So. Halsted St., Chicago, Ill.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Statys Kunigų Seminariją

Panevėžys. — Šių metų vasarą numatoma pradėti statyti naują kunigų seminariją. Seminarija bus statoma netoli katedros. Suprantantieji kunigų seminarijos reikšmę, noriai aukoja statybos komitetui.

Miršta Daug Žmonių

S. Kalvarija. — Šiais metais miršta labai daug žmonių. Kai kurią dieną laidoja po 3-4 žmones. Daugiausia žmonių numarino gripo ir šiltinės epidemijos. Šiltinė šiuo tarpu yra kiek sušvelnėjusi.

Kyla Susidomėjimas Amatais

Gražiškiai. — Šioje apylinkėje paskutiniai metais pradėjo kilti didelis susidomėjimas amatais. Ūkininkų sūnūs ir dukros mielai griebiasi kurio nors amato. Daugelis iš jų važiuoja į artimiausius miestus, kad išmokę pasirinktojo amato galėtų ten įsikurti ir tuo prisidėti prie greitesnio miestų atlietuvimui.

Reikėtų Skaityklos

Gražiškiai. — Gražiškiuose nėra jokios skaityklos, kuri yra čia labai pageidaujama. Apylinkės gyventojai, ypač jaunimas labai norėtų, kad būtų kokia nors skaitykla.

Kinas Nemokamai

Kretinga. — Nepriklausomybės šventės proga, buvo veltui suleista į gimnazijos kiną 600 neturtingų žmonių, kurie negali nusipirkti bilieto.

— Panevėžio Marijonų vadovybė nupirko ir parsisiųsdino iš Vokietijos elektros mašiną dunti vargonų dumplėms.

— Kadangi Lietuvoj kiškių skaičius smarkiai sumažėjęs, tai medžiotojų draugijos iškeltas klausimas du metus visai neruošti kiškių medžioklių ir jų nešaudyti. Teigiama,

jei medžioklės ir bus ruošiamos, tai tik vilkų, lapių ir šernų.

— Lietuvos žydų rabinatas kardinolui Pacelliui pasiuntė šv. Tėvo Pijaus XI mirties proga telegramą, kurioje reiškia savo liūdėsį dėl Jo Šventenybės Popiežiaus Pijaus XI mirties ir prašo priimti ta proga giliausią Lietuvos izraelitų dvasininkijos ir žydų visuomenės užuojautą.

Žydų Mokyklos Be Pašalpų

Visa eilė žydų pradžios mokyklų Vilniaus mieste iki šiol gaudavo miesto pašalpas švietimo reikalams. Šiomet Vilniaus mieste valdyba, atsižvelgdama, kad panašių pašalpų neduodama nė vienai kitų tautinių mažumų mokyklai, atsisakė duoti pašalpas ir žydams.

PASAULIO ĮVYKIAI

Popiežiaus Atsilankymas Amerikoje

Mirusis popiežius Pijus XI buvo vienintelis popiežius lankęsis Lietuvoj.

Naujasis popiežius Pijus XII yra vienintelis popiežius lankęsis Amerikoje.

Naujasis popiežius Pijus XII lankėsi Amerikoje 1936 metais, kai jis dar tebuvo kardinolas Pacelli, tuolaikinio popiežiaus Pijaus XI valstybinis sekretorius.

Kai 1936 metais Amerikoje pasklido žinia, kad į Ameriką rengiasi atvykti popiežiaus sekretorius kardinolas Pacelli, tai čia kilo didelis susidomėjimas.

Prasidėjo prisirengimai kuo gražiausia aukštąjį svečią pasitikti.

Kardinolas Pacelli atplaukė laivu Conte di Savoia. Jį pasitiko New Yorke gausios žmonių minios, kurių priešakyje buvo šv. Tėvo pasiuntinys Cicognani, delegacija nuo Amerikos vyskupų ir keletas tuzinų laikraštininkų ir fotografų.

Po pasisveikinimų aukštasis svečias atvyko į šv. Patriko katedrą, kur kartu su kardinolu Hayes atlaikė padėkos pamaldas. Iš New Yorke kardinolas Pacelli vyko į Bostoną, kur matėsi su tenykščiu kardinolu O'Connell. Susirinkusiems kunigams, semmaristams ir kitiems svečiams kardinolas Pacelli sakė prakalbą.

Vykdamas į Bostoną kardinolas Pacelli sustojo Hartforde, Conn. pasimatyti su vys-

kupu McAuliffe, o grįždamas iš Bostono sustojo New Haven, Conn. ir aplankė Kolumbo Vyčių namą.

Vėl iš New Yorko kardinolas Pacelli vyko į Philadelphia, kur aplankė kard. Dougherty, lankėsi Independence salėj ir pasirašė tam tikrojo knygoj. Toliau kard. Pacelli vyko į Baltimore ir aplankė arkivyskupą Curley.

Washingtono kard. Pacelli praleido 24 valandas. Aplankė Jurgio Washingtono kapą ir uždėjo vainiką. Toliau aplankė katalikiškąjį universitetą, kon. eso knygyną. National Press klūbe jam buvo surengtas bankietas, kur dalyvavo apie 450 Amerikos laikraštinių.

Iš Washingtono kard. Pacelli sugrįžo į New Yorką, sėdo orlaivin ir keliavo į Kaliforniją, sustodamas Clevelande, aplankyti vyskupą Schrembs, Indianoj sustojo aplankyti Notre Dame universitetą. Chicagoj sustojo aplankyti kardinolą Mundelein. Tęsdamas kelionę į vakarus, kard. Pacelli sustojo St. Paul, kur buvo suvažiavę centralinių valstybių vyskupai. Toliau aukštas svečias skrido į San Francisco, į Los Angeles ir atgal per Cincinnati į New Yorką.

Prez. Roosevelt tada buvo savo dvare Hyde Parke ir kard. Pacelli jį ten aplankė.

Varžytinės Palestinoj

Palestinoj arba Šventojų Žemėj vis dar nėra ramybės. Ten varžosi dėl pirmenybės arabai ir žydai. Arabai yra mahometonai ir jų ten yra 850,000, o žydų yra 370,000. Be to ten yra krikščionių 106,473, kurių tarpe 22,000 katalikų. Krikščionys nuo arabų ir žydų varžytinių laikosi nuošaliai.

Kada ir kuo tos varžytinės baigsis nėra aišku.

Atsivertimai Kinijoje

Kinijoje atsivertimai į katalikybę dabar eina sekmingiausia. Kinijoje kiekvienas misijonierius kunigas vidutiniškai imant per metus laimi 18 pagonų, Indijoje — 14, o Japonijoje — tik 6. O Afrikoj negrų tarpe pagonai dar lengviau katalikybei laimimi. Ten kai kuriose vietose kiekvienam misijonieriui atseina 320 atsivertėlių, o kitose net 446.

Marijonų Rėmėjų amžinas narys

A. † A.

JUOZAPAS GURINSKAS

užmigo Viešpatyje kovo 8, 1939, Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už jo sielą atlaikė šv. Mišias kovo 26 ir 29 d., 1939.

Visi Marijonų Rėmėjų Dr-jos nariai prašomi sukalbėti šv. Rožančiaus dalį už jo sielą ir šiaip pasimelsti, kad Dievas jam būtų gailestingas.

Marijonų Dr-jos narys

A. † A.

IGNACAS DAČIOLAS

užmigo Viešpatyje kovo 2, 1939, Chicago, Ill.

Už jo sielą Tėvai Marijonai atlaikys šv. Mišias kovo 28 ir 29, 1939.

Visi Marijonų Rėmėjų Dr-jos nariai prašomi sukalbėti šv. Rožančiaus dalį už jo sielą ir šiaip pasimelsti, kad Dievas jam būtų gailestingas.

Marijonų Rėmėjų Dr-jos amžina narė

A. † A.

ONA ANUŽAITĖ

užmigo Viešpatyje spalio 17, 1938 Chicago, Illinois.

Už jos sielą Tėvai Marijonai atlaikys šv. Mišias kovo 30 ir 31 d., 1939.

Visi Marijonų Rėmėjų Dr-jos nariai prašomi sukalbėti šv. Rožančiaus dalį už jo sielą ir šiaip pasimelsti, kad Dievas jam būtų gailestingas.

Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, siešlogi negali užmušti; vėlyk bijokite to, kurs gali ir sielą ir kūną nugramsinti į pragara. (Mato 10, 28).

“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. - Tel. CANal 7790